

XVIII. évfolyam 42. szám
A.D. 2013. november

KERESŐ SZÓ

a rákosmenti evangélikusok
értesítője

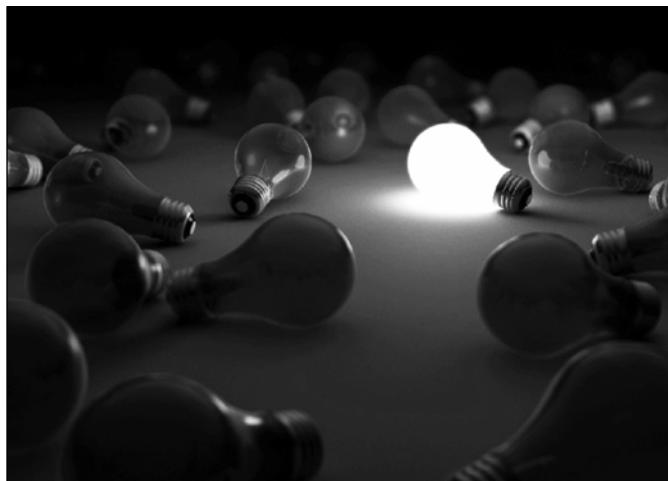
**JÉZUS MONDJA: „ÉN VAGYOK A VILÁG VILÁGOSSÁGA:
AKI ENGEM KÖVET, NEM JÁR SÖTÉTSÉGBEN, HANEM ÖVÉ
LESZ AZ ÉLET VILÁGOSSÁGA.” JÁNOS 8,12**

Kovács Áron

Barátságosan világító gyertyák, szállingózó hópelyhek, nyugodt, békés hangulat. Ez lenne az ádvent? Egyre gyorsuló ajándék-vadászat, görcsös gondolkodás; „és neki mit kéne venni?” – az a kellemetlen „muszáj-életérzés”, rohanás, egyre üresebben kongó pénztárca. Ez lenne ádvent?

Nem, nem ez az ádvent, bár gyakorta így éljük meg. Hol negédes, idealizált állapotként, hol pedig egyre fokozódó rohanásnak, elnyomva ádvent valódi üzenetét. A négy ádventi hétnek az örömmüzenete; az érkezés, a megérkezés, a készülés és a felkészülés. A megérkező Ünnep maga előtt bevilágít négy hetet. Ez a Fény megvilágítja lelkünket és életünket. Ádvent nem mozdulatlan várakozás, és nem is tébolyult rohanás, hanem mozgalmas, felkészüléssel teli várakozás és érkezés. Lélek és test készülődése, hogy átéljük és megéljük a katartikus – egész valónkat megtisztító – Ünnepet. Ádventben kinyílhat a fülünk, hogy meghalljuk az angyalseregek karácsonyi örömeinekét, megnyílhat a szemünk, hogy meglássuk a betlehemi csillag iránymutatását, és kitárulhat a szívünk, hogy megérkezzen számunkra is a világ Világossága, a lelkünket és életünket szeretetével megragadó és átfformáló Krisztus. Ádventben lehetőség rejlik, lehetőség arra, hogy kilépjünk a mindennapok hideg forgatagából, és belépjünk az ünnep fagyos lelkét is felmelegíteni tudó közelségébe.

Egy-egy meggyúló gyertya, egy-egy újabb kinyíló ablakocská az ádventi kalendáriumon ne az idő múlását jelezze csupán, hanem fokozza bennünk az örömet. Örömet, amely a testté lett isteni szeretet életet hozó érkezésében gyökerezik. Ádvent négy hete csöndet hozhat lelkünkbe, nem a némaság csendjét, nem a félelem tétlen hallgatását, hanem örömteli csöndet. December elejétől kezdve ünnepi díszbe öltözik a város, és minden egyes otthon. Öltöztessük lelkünket is ünnepi ruhába ez alatt a négy hét alatt,

szép fokozatosan. Ne rohanjunk az ünnep felé, de ne is hagyjuk, hogy karácsonyeste az az érzés kerítsen bennünket hatalmába, hogy „ránk szakadt az ünnep”. Figyeljünk ádvent lelkünket megszólító, és örömmre felkészítő csöndjére; az Úr érkezik hozzánk békességet hozva a világnak, megváltó és életet hozó szeretetét ajándékozva minden ember számára.

A KERESZTÉNY NEVELÉS A HITBŐL FAKAD

Interjú Mucsányiné Palotás Ednával – Készítette: Koczor Kinga

Karrier helyett az anyaságot választotta Mucsányiné Palotás Edna, a gyülekezeti baba-mama kör vezetője, akivel a keresztény nevelésről, a közösséget szomszédos emberekről, a nyitottság fontosságáról beszélgettünk.

Mióta vagy a gyülekezet tagja?

1998-ban, a nagylányom születésekor költöztünk ide, a XVII. kerületbe. Eleinte a rákoshegyi gyülekezetbe jártunk. Viszont igen kínosan éltem meg, amikor a lányom – természetes gyermeki magatartást gyakorolva – az istentiszteletek alatt a padok között fel-alá szaladgált, ezzel zavarva az alkalmat. Ezért inkább a kereszturni templomba jöttünk istentiszteletre, majd ennek kapcsán született meg a vasárnapi gyerekfoglalkozás gondolata: tegyük lehetővé, hogy a gyerekek egy kis tanításban részesüljenek kézműves foglalkozással, rajzolással, diavetítéssel egybekötve, miközben a szülők részt vesznek az istentiszteleten. Azóta is működik a vasárnapi gyermek-bibliaóra. Másfél-két évvel ezelőtt pedig Szeker Éva lelkesítő felkeresett, hogy elvállalnám-e a baba-mama klub vezetését, amit örömmel fogadtam.

Civilben mivel foglalkozol?

Képzettségemre nézve pedagógus vagyok: tanító-nemzetiségi szakot, illetve némettanári szakot is végeztem. Igazából csak két évig tanítottam, és közben szereztem még egy diplomát. Amikor megszületett a nagylányom, anyagi megfontolásból egy multinacionális cégnél vállaltam munkát, ahol nagyon jól lehet keresni, de borzasztóan kizsákmányolják az embert. Éppen ezért a második gyermekem születése után nem is mentem vissza dolgozni: azt kérték, hogy három hónap után újra álljak munkába. Ehelyett otthon maradtam, és született még két gyermekem. Döntöttem: nem karriert építek, hanem anya vagyok. Az otthoni tennivalók mellett többek között úszásra vagy lovardába hordok óvodás csoportokat vagy baba-mama kört tartok.

Véleményed szerint miben áll a keresztény nevelés és mikor kell elkezdeni?

A keresztény nevelés a hitből fakad. Ha hívó a szülő, akkor példát ad a gyermekének. Ezt nem lehet elég korán elkezdni, már egészen kiskortól tápláljuk a gyerekekbe például azzal, hogy az asztalnál és lefekvéskor imádkozunk. De az ember egész életén meglátszik, hogy követi az Urat, és az ő tanítása szerint él. Otthon én a hitvallásom szerint teszek mindent, ám ez néha ütközik a férjem világi szemléletével.

Hogyan oldjátok meg az ebből adódó konfliktusokat?

Nincs emiatt igazán konfliktusunk, mert a férjem tiszteletben tartja a hitemet, és én is tiszteletben tartom, hogy ő másként gondolkodik. Nagyon örömteli, hogy vasárnap az istentisztelet után otthon mindig megterített asztallal vár minket, vagy amikor én nem vagyok otthon, akkor ő is szól a gyerekeknek, hogy imádkozzanak. De vannak határok. Például nem fogok otthon igeverseket mondani vagy bibliai történetekkel példálózni, mert ez csak ellenszenvet szülne. Más példa: járok imaalkalmakra, de nem megyek el heti két-háromszor – tisztelet-

ben tartom, hogy ő nem ért egyet ezzel. Isten munkálkodik, és valamiért most ezt szánja nekünk. Lehet, hogy azért, hogy az én hitemet vagy a gyerekeim hitét még jobban erősítse. A gyerekeim viszont jönnek velem a templomba, és keresztény táborokba is járnak, mert ők maguk szeretnének elmenni. Hiszem azt, hogy Isten a férjemet is megtalálja egyszer.

Kérlek, meséld a baba-mama körről! Hogy zajlik egy ilyen alkalom?

Kötetlen beszélgetéssel indul, megkérdezem, hogy mi minden történt az elmúlt időben a babákkal-mamákkal. Most például az egyik kisgyerek első születésnapja volt nagy esemény, egy másik baba injekciót kapott... Megbeszéljük a felvetődő problémákat, kérdéseket, elmeséljük, hogy ki hogyan élte át ezeket a dolgokat, tanácsot adunk egymásnak. Majd a gyerekek kapnak egy kis ennivalót, kicsit elcsendesednek, és ekkor az anyukáknak egy ígét szoktam felolvasni, amiről együtt gondolkodunk. Az elmúlt alkalmon egy hittel kapcsolatos videóról beszélgettünk, a main pedig az édesapám betegségével kapcsolatban tettem bizonyosságot, és ez is megindított egy beszélgetést. Nagyon jó, hogy támogatást tudunk adni egymásnak a hitben. Az alkalmak között pedig e-mailen tartjuk a kapcsolatot egy-egy keresztény filmről, könyvről beszélgetve. Kérésre védőnőt, pszichológust, gyerekorvost is elhívunk a körbe.

Nincs jelen lelkész az alkalmon?

Éva legtöbbször itt van az épületben, tudnak vele találkozni az anyukák, és az is előfordul, hogy Kovács Áron bejön, és megoszt velünk egy történetet vagy beszélgetünk egy igeversről. Ezek nagyon jó alkalmak. De nem jellemző, hogy lelkész is van a körünkben. Azt gondolom, hogy a lelkészeknek hatalmas feladata van – ha van képességünk rá, miért ne vegyünk le a vállukról egy kis terhet?

Hogyan hívogattok másokat a körbe?

A megkeresztelt gyerekek szüleivel mindig felvesszük a kapcsolatot – ők általában lelkesen eljönnek, később barátnőket is hoznak magukkal, olyanokat is, akik nem hívók. Az ő szemszögükből talán kicsit jó az, hogy nem lelkész tartja az alkalmat, mert az egyházi környezettől való esetleges feszengést, idegenkedést így könnyebben feloldjuk. Úgy gondolom, hogy Isten vezet minket ebben is.

Érzékeled, hogy az emberek egyre inkább szomjazzák a közösséghez tartozást?

Azt érzékelem, hogy az emberek érdektelenek, elmennek egymás mellett, és sokszor arról szól akár a játszótéri közösség is, hogy dicsekszenek az anyukák: „Az én gyerekem mennyit tud már, milyen ügyes!” Ma az az elsődleges az emberek számára, hogy a világ felé mutatott képük hibátlan legyen. Itt, a baba-mama körben viszont nyitottan és őszintén beszélhetnek az édesanyák a problémáikról. Úgy érzem, erre a közösségre mindenképpen szükség van.

Mit gondolsz, mitől jó egy gyülekezeti közösség?

Ezek a közösségek erősek, egyben nyitottak. Az emberek bármilyen korosztályból találhatnak itt hozzájuk hasonlókat, akikkel együtt lehetnek imádságban, de bármilyen más tevékenységben is. Még jobb, ha van a közösségben hívó pszichológus, orvos, akivel alkalomadtán lehet beszélni. Az emberek nagyon szomjazzák a közösséget, de nem találhatnak be az ilyen csoportosulásokba. Ezért fontosnak tartom az evangelizációkat, amikor Istenről beszélünk az embereknek, és így hívjuk el őket. A mai világban nagyon nehéz a pásztorok, lelkészek sorsa. Ezzel együtt úgy érzem, hogy ez a gyülekezet fejlődik, egyre nő.

„TEPLOSOT KELL ÉPÍTENI!” – 70 ÉVES A RÁKOSKERESZTÚRI EVANGÉLIKUS TEMPLOM

Mirák Katalin

Ünnepi napokra ébredt 1943. november közepén a rákoskeresztúri evangélikus gyülekezet. A 2. világháború ötödik (!) évében, sok-sok kudarc és reményvesztés után végre elkészült a több évtizeddel korábban megálmodott új templom, amelynek felszentelésére azon a borongós, esős novemberi hétvégén sor került. Az ünnepség bizonyára kettős érzéssel töltötte el a keresztúriakat, hiszen örültek az újnak, ugyanakkor könnyes búcsút vettek régi templomuktól. A Pesti út–Cinkotai út sarkán állott öreg templomot még nem a gyülekezet, hanem a község „buzgó evangélikus” földbirtokosnője, özv. Bojanovszky Sándorné Podmaniczky Erzsébet építtette 1800-ban. A háromnyelvű (szlovák, német, magyar), és létszámában folyamatosan növekedő gyülekezet azonban néhány évtized alatt kinőtte, ezért 1877-ben gyűjtést indítottak egy új istenháza felépítésére. Az első világháború okozta pénzügyi válságban azonban odavesztek az összegyűlt milliók, az újabb gyűjtést és lendületet a második világégés látszott újra megtörni. Mindeközben egy lelkész és egy püspök kitartóan végezte az építkezés lelki alapozását. Kósa Pál 1935-ben „megálmodta” az új templomot,¹ Túröczy Zoltán püspök pedig, amikor 1939. februárban Keresztúron szolgált, egyik beszédével tulajdonképpen elindítója lett az álom megvalósításának.

A következő négy és fél évben szinte felpörögtek az események:

1939. március 4. – Kósa Pál lelkész az egyháztanács elé terjeszti a templomépítésre vonatkozó javaslatát. **március 5.** – a gyülekezet rendkívüli közgyűlése „egyhangú lelkesedéssel” elfogadta az egyháztanács javaslatait: „Templomot kell építeni!”, a tervek elkészítésével Sándy Gyula műegytemi tanárt bízzák meg, és az előírányzott 80 ezer pengős költséget „öt évre elosztott önkéntes megajánlás útján” kell előteremteni. **június 18.** – elkészül Sándy Gyula templomterve; **október** – a gyülekezet megszerzi az építkezéshez szükséges telket a Podmaniczky-kastély gazdasági udvarának Pesti úti része és az akkor Lőrinci (ma: Bakancsos utca) út sarkán; **november 14.** – az első kapavágás.

1941. október 12. – ünnepélyes alapkőletétel Zászkaliczky Pál esperes szolgálatával, a gyülekezet népes részvételével

1943. július 4. – ünnepi alkalom keretében felkerül a kereszt a 45 m magas templomtorony tetejére; **november 14.** – templomszentelés ünnepe, amelyet díszközgyűlés követ

A templomszentelésre a korabeli média teljes vértzetben felvonult. Filmhíradósok érkeztek, akik néhány kockán rögzítették az ünnepi pillanatokat. (Tudomásunk szerint a templomkulcs ünnepélyes átadásáról készült rövid film az egyetlen megmaradt mozgóképes felvétel Túröczy Zoltán püspökről. Megtekinthető a gyülekezet honlapján.) Itt járt az egyházi sajtó is. Lukács István győri lelkész, a *Harangszó* című országos evangélikus lap felelős szerkesztője oly részletesen és érzékletesen tudósított a két nap eseményeiről, hogy az olvasók szinte maguk is átélhették keresztúri eleink ünneplését.²

1 Kósa Pál „Álmodtam” című cikkét, amely 1935-ben jelent meg a Gyülekezeti Értesítőben, lásd dr. Kósa Pál: A Rákoskeresztúri Evangélikus Egyházközség története. Rákoskeresztúri Evangélikus Egyházközség, Bp. 2006. 180. o.

2 Lukács István: Krisztus műve ez...! *Harangszó*, 1943. november 28.

1943. november 13.: „Szombat estébe hajlik az idő, Túróczy püspök megérkezik, hogy a gyengélkedő Raffay püspök kérésére a templomot felszentelje. Az új templomban harangok zúgnak. A régi templomban utolsó istentiszteletre hívják a híveket... Megható pillanatok következnek. Mintha most akarná megköszönni a 3000 lelkes gyülekezet ennek az 1800-ban épült öreg templomnak minden áldását... Az istentisztelet szolgálatát Zászkaliczky főesperes végzi, a 84. Zsolt 2–6. alapján beszél. *Mi volt néktek ez a régi templom?* Szívbe markolnak a szavak. Lassan előkerülnek a zsebkendők. Itt látjuk, milyen igazak a szavak: amelyik gyülekezet meg tudja siratni a régi templomot, az tud az újnak igazán örülni.”

1943. november 14.: „A nagy ünnepség reggelén borús felhők takarják az eget, de mi érezzük, Isten szeretetének napja ragyog itt, s örömtől fényesek a lelkek... 10 óra előtt megindul a menet Túróczy püspökkel az élen 18 Luther-kabátos lelkész kíséretében az új templom felé, amelynek ajtajában Sándy Gyula vár, hogy a templom kulcsát a kiváló ének-karnak Altziebler Pál vezetése mellett előadott szép karéneke után a püspöknek átadja.”

A tudósító a templomtérbe érve az ott látottakról is a lelkesedés hangján számolt be: „Minden szép itt! Szép az oltár, melynek képe Grünwald híres festményének másolata. Szép a famennyezet, a boltívek, a neonfényvilágítás, a színes ablaküvegek. Minden-minden szép! A gyülekezet lelkése bizonyára ilyennek álmodta!” (Tegyük hozzá: és amilyennek Sándy Gyula maga is megálmodta.) „Miközben a templomban gyönyörködünk, felzendül az ének, majd lelkészek kíséretében oltár elé vonul Túróczy püspök, hogy felszentelje a templomot. János 4,46–54 alapján mélyen megrázó beszédben arról szól, hogy ezt a templomot Krisztus építette.”

A prédikáció után három gyermeket keresztelt meg, majd ünnepi közgyűlés következett. Az új templom feletti örömnép egyik része különösen megindító lehet a mai olvasó számára is. Mert miután a gyülekezet négy éven keresztül, háborús időben, pénzzel, munkaeszközökkel és kétkezi munkával támogatta a végül 200 000 pengőbe került építkezést, volt ereje mások szükségét is észrevenni. Ismét Lukács István tudósításából idézünk: „Akinek öröme van, kénytelen belőle adni. Ezt teszi a rákoskeresztúri gyülekezet, midőn 1000 P-t kínál fel a Székelyföldi misszió épülő templomára, ezenfelül 2 hadiárva nevelését vállalja, s a Fébé leány népfőiskola munkájára 200 P-t ad. Boldog az, mondja Túróczy püspök, aki azzal szenteli meg örömét, hogy örömet szerez másoknak. Az áldás megtartásának egyetlen útja az áldás továbbadása.”

A következő évtizedekben a templombelső némileg megváltozott. Többek között hangvető került a szószék fölé, a karzaton nagyobb orgona váltotta fel az eredeti hangszert, új fűtésrendszer készült, a szentelés idején a kor legmodernebb világítási technikájának számító, ám időközben elavult neonvilágítás helyett 2000. óta új elektromos hálózat működik.

Sokkal mélyebb változás történt azonban a templom külső környezetében. Az 1960-as években megindult szanálás révén két évtized alatt eltűnt körülötte a régi falu. A házakat a szocialista városrendezési koncepció jegyében lerombolták, lakói (jelentős részben a keresztúri evangélikus gyülekezet tagjai) kénytelenek voltak a kerület vagy a főváros más, távolabbi részeiben új lakóhelyet találni. A templom tágabb környezetében lakótelep épült, az új lakosság evangélikusait azonban csak csekély mértékben sikerült bevonni a gyülekezeti életbe. Pedig a templom karcsú tornyával, impozáns tömegével ma is azt hirdeti, amit hét évtizeddel ezelőtt: „Krisztus műve ez...!”

EVANGÉLIUM – ÖRÖMHÍR

A KÓBOR MACSKA

E. K. J.

Befogadtunk egy kiscicát. Legalábbis mi azt hittük. Egyik este a sötétben nyávogva küzdött, hogy lejöjjön a házunk előtt lévő fáról. Hangomat meghallva erőt vett félelmén, és lepottyant a fáról, mint egy érett gyümölcs. Szaladt is hozzám, nagyon hálás volt. Evett és szépen lefektettük aludni a bejárati ajtónk előtt egy kosárba, puha törölközők közé. Reggel szaladtak hozzá a gyerekek, nekik is örült. Viszont el kellett mennünk otthonról aznap, már reggeli után, és az esti hazatéréskor már sehol sem volt. Azóta is minden hulló falevélre, kerti neszre reménykedve kapjuk fel a fejünket, hátha mégis előugrik valahonnan a kiscica. A kosár is ott áll az ajtó mellett, visszavárva őt. Úgy látszik, csak átmeneti szállásra volt szüksége. Nem akart, nem tudott maradni nálunk. Tovább kóborolt? Vagy elverték a háztól a környékbeli macskák? Egy „másik” gazda vitte magával az utcáról?

Az ötlött fel bennem, hogy nem vagyunk-e így mi Istennel, a mi teremtőnkkel. Sötét időszakokban milyen jó Hozzá futni, gondoskodást találni Nála! A nappal eljöttével azonban már más lesz a gazdánk. Elkódorgunk. Jézus példázata nyomán: könnyen kiragadja szívünkéből a Tőle kapott, áldott „magot” egy madár, vagy éppen az erős napfényben elszárad a kis jó hajtás. Lehet a fény, csillogás, kényelem, élmény a kárunkra is? Ha ezek kiaszalják belőlünk életünk valódi célját és lényegét, igen.

Pedig nála nyugalom, biztonság várna életünk minden napján. Még ha korlátok és szabályok is járnak ezzel, hiszen nem tehetünk meg bármit, ha az Övéi leszünk. Nem „lophatunk az asztalról”, el kell fogadnunk, amit Ő ad. Elég lesz, ne félj. Meglesz a kosár vagy a fotel, ahova kucorodhatunk, de a „más ágya” tabu lesz. A magunk helyén, kucájában, családjában segít majd minket boldogulni, és egymást boldogítani.

Ne felejtjük el, hogy honnan jöttünk, mit tett értünk az Úr, a jó Gazdánk! A legsötétebb pillanatban ő egyedül volt. Amikor értünk harcolt a Gonosszal a Golgotán, és legyőzte őt. Az ő ágyán nem volt „paplan”, ahogy karácsonyi népdalunk is mondja. Ő úgy „pottyant” bele a világba, hogy nem várta meleg otthon, csak pusztaság és jászol. Nem

fogadták be az övéi, nem értették igazán a hozzá legközelebb állók sem. De Ő nem is ezekre nézett: a mentő szeretet vezérelte mindvégig. Ne felejtjük: él és vár még ma is minket! Ha el is hagytuk hálátlanul, ő befogad újra, ha visszafordulunk Hozzá. Ha csatatosan, tépetten is jövünk bocsánatért, nagyon fog örülni nekünk. Hiszen csakis ezért jött el közénk, ezért öltött testet Isten Fia az első karácsonyon.

BIZONY POR ÉS HAMU... TEMETKEZÉS FINNORSZÁGBAN

Darvas Anikó

2013 nyarán bő hat héten keresztül helyettesítettem a finnországi Paltamo városkában. Ezalatt a gyülekezeti élet azon területeibe is betekintést nyertem, amelyekkel eddigi finnországi tartózkodásaim alatt nem kerültem kapcsolatba. Ilyen volt például a temetés és a hozzá kapcsolódó gyászszertartás. Hallomásból tudtam, hogy északi testvéreinknél a templomban tartják a temetési szertartást, és hogy utána valamiféle összejövetel is van. (Gondoltam magamban, hogyisne lenne, az istentisztelet ott „nem is az igazi”, ha nem követheti közös beszélgetés. Ahhoz meg elengedhetetlen számukra a kávé, mutasson akármennyit is az óra.)

Az első sajátosság a szertartás időpontja. Minden temetés szombaton kora délután, esetleg péntek délután volt. Mivel Paltamo vidéki kisváros, és a hozzátartozók sokszor távolabbról érkeznek, így praktikusán hétvégére „időzik” a temetést.

A temetési istentisztelet a templomban zajlik. A kezdete előtt kb. negyed órával viszi be hat (férfi) hozzátartozó vagy barát, munkatárs a koporsót, orgonakíséret mellett, és elhelyezi az oltár előtti lépcsőn felállított emelvényen úgy, hogy az elhunyt fejfel az oltár, lábbal a kapu felé néz. A gyülekezet azzal fejezi ki tiszteletét, hogy felállva fogadja a koporsó behozatalát.

A virágok elhelyezése vagy az istentisztelet elején, vagy a legvégén történik meg, amikor ünnepélyesen a koporsóra és köréje helyezik a csokrokat. (Érdekes, nem koszorú alakra kötik a virágokat, hanem hosszúkás formára). Mikor egy-egy család, ismerős megérkezik a templomba, leteszi a virágját az oltár lépcsőjére vagy a padok előtti térbe. A virágok elhelyezésére a lelkész szólítja fel a gyászolókat. Erre a legközelebbi hozzátartozótól kezdve egymás után jönnek előre a családok, barátok, a koporsó mellé lépnek, felolvassák a csokron lévő idézetet, és hogy kinek a nevében helyezik el a virágot. Ráteszik a koporsóra vagy mellé helyezik az emelvényre, fejet hajtanak, és a helyükre mennek. (Az első padban helyezkednek el a legközelebbi hozzátartozók, a távolabbiak hátrébb, és ugyanebben a sorrendben mennek ki elhelyezni a virágokat.)

Számomra az volt a legérdekesebb, mennyire hangsúlyos a szertartásban (és az emberek gondolkodásában is) a keresztelessel való párhuzam. Amennyire hozzátartozik az élet kezdetéhez a keresztelező, úgy zárja le a földi életet a temetés. Nem tekintik ugyan szentségnek a temetést, de az érzelmileg és szimbolikájában nagyon közel áll a keresztelező történetekhez. Ahogy a keresztelező elhangzik az ember neve, és a keresztelezési igékkel egyszerre háromszor vizet öntünk a fejére, úgy hangzik el ismét a neve a temetésen, és szórunk rá háromszor homokot. A lelkész az oltár előtt, tehát a koporsó fej felőli végénél áll, egy hosszú nyelű, speciálisan erre a célra kialakított lapáttal a hozzá tartozó tartóból merít, és háromszor homokot szór a koporsóra, a halott arca fölé (olyan módon, hogy a homokcsíkok keresztest képezzenek) a következő szöveg kíséretében:

X. Y., a földből vétettél, földdé kell lenned ismét. Jézus Krisztus, szabadítónk feltámaszt az utolsó napon.

Az istentisztelet végén ismét a hozzátartozók viszik ki a koporsót, és beteszik a halottas kocsiba. A gyászolók magukhoz veszik a virágokat, és kiviszik a sírhoz. A sírnál már csak rövid imádság hangzik el, majd ének kíséretében a koporsóvivők leeresztik a koporsót az egyházi által korábban kiásott sírgödörbe.

A sírnál a legközelebbi hozzátartozó vagy a lelkész bejelenti, hogy a család mindenkit vár a megemlékezésre. Ennek helyszíne általában a gyülekezet erre a célra (is) használt terme. A lelkész tisztbe a megemlékezést vezetni. A kávé-süteményt vagy meleg ételt külön asztalon helyezik el, innen szolgálják ki magukat sorban az emberek. A lelkésznek és a kántornak kell megkezdenie a sort, utána jön a legközelebbi hozzátartozó, majd sorban a többiek. A közös étkezés után a lelkész indítványozza egy ének eléneklését, majd az előzetes megbeszélés alapján felkéri valamelyik családtagot a részvétnyilvánító levelek felolvasására. A leveleket előre odakészítik a felolvasópultra, amelyen az elhunyt nagyméretű fényképe áll, és általában egy gyertya. Ezután újabb ének következhet. (Az énekek rendjét a temetés előkészítésekor megbeszélik a hozzátartozóval, vagy spontán, a helyszínen választják ki.) Majd a lelkész, szintén a korábban megbeszéltek szerint felkér egy hozzátartozót, ismerőst, hogy mondja el a visszaemlékezését vagy bejelenti, hogy most lehetőség nyílik emlékezni. Amennyiben erre nincs jelentkező, kérdegetni kezdi a gyászolókat az elhunytól (pl. mit dolgozott, milyen apa/anya volt, mit szeretett csinálni stb.), és elindul a beszélgetés. Az emlékezések sorát a lelkész vigasztaló szavai fejezik be. A záróének után a gyászolók még együtt maradnak, beszélgetnek. A lelkész átad a legközelebbi hozzátartozónak egy gyászkönyvet (a gyász feldolgozását segítő képes-áhitatos könyvet), majd a kántorral együtt elköszön a gyászolóktól.

KÖZÖSSÉGI MUNKA A KERESZTÚRI TEMPLOM KÖRÜL

Zászkaliczky Pál

Már 23 éve élek a keresztúri gyülekezetben és – egy 4-5 évvel ezelőtti ligeti kertrendezést kivéve – nem volt még olyan alkalom, amikor valamilyen építési feladatot a gyülekezet tagjai saját erőből valósítottak volna meg. Pedig ősaink évtizedekkel eze-

előtt sokszor munkával is kifejezték gyülekezetünkhöz való hűségüket. Persze tudom én, hogy megváltozott az emberek életritmusa, de ne gondoljuk, hogy a gazdálkodásból élő eleinknek az állatok és az éppen időben elvégzendő mezőgazdasági munkák mellett sokkal több szabadidejük lett volna. Sőt, bizonyos feladatokat heti hét napon is el kellett végezni. Inkább csak elszoktunk attól, hogy fizikai munkával is szolgáljuk az ÚR ügyét, gyülekezetünk javát.

Ezért éreztem különös örömet, amikor kezdeményezésemre a presbitérium júliusban úgy döntött, hogy a keresztúri templom esővíz-elvezető rendszerét saját munkaerővel oldjuk meg. Azzal érveltem, hogy ha a saját házamnál alakítanék ki ilyet, azt is magam csinálnám, nem hívnék vállalkozót.

Így augusztus–szeptemberben 5 szombaton dolgoztunk együtt. Egyik nap 25-en, máskor 12-en, összesen több mint ötvenen, közel száz munkanapot teljesítve. Volt olyan testvérünk, aki mindegyik napon végig köztünk volt.

A templomról és a parókiáról lejövő csapadékvíz mostantól föld alá rejtett csöveken elfolyik, így nem áztatja tovább a falakat. Összesen 12 m³ tartályban összegyűlik, majd a felesleg a falaktól távol, szikkasztóalagútban tűnik el. Úgy méreteztük a rendszert, hogy akár egy 20 mm-es esővel érkező nyári vihar se okozzon ezután gondot.

Ezzel együtt – eredményesen pályázva önkormányzati és EU-s támogatásra – közel 350 m² területen térköveztük a templom előtti területet, biztosítva ezzel a sármentes közlekedést. Elültettünk több száz cserjét, megújítva ezzel a templomkertet.

A munkákkal több célt értünk el egyszerre. Az esővíz nem rombolja tovább az épületeinket, télen nem fagy rá a burkolatra, nem áztatja szét az új térkővet. Megszépítettük a templom parkját, és még ingyenes locsolási tartalékvízzel is fogunk rendelkezni. De talán még ezeknél is fontosabb tapasztalat: az együtt végzett munka nagyon jó közösségépítő eszköz. Olyan testvéreket is látok azóta beszélgetni egymással, akik évek óta ugyanazon alkalmakra járnak, de a köszönetnél eddig nem jutottak tovább.

Köszönöm mindenkinek az elvégzett munkát, a járda feltörését, az árokásást, a csövek fektetését, a rengeteg lapátolást, asszonytestvéreinknek a finom ebédeket, a sok süteményt. Azt is hozzá kell tenni, hogy legalább 1,5 millió forint értékű munkát végeztünk, amit nem kellett pénzben kifizetnünk. Ez is óriási segítség.

Az őszi munkáknak vége, tavasszal egy napra való folytatás biztosan lesz.

PROGRAMOK 2013. NOVEMBER – DECEMBER

Ökumenikus adventi gyertyagyújtás a Fő téren: **november 30., december 7., december 14., december 21. 17 óra**

Gyülekezetünk pavilonjában keresztyén könyvvásár lesz.

Nyitva tartása: **december 8-tól** hétköznap délután 15–18 óráig, szombaton délelőtt 10–16 óráig, vasárnap délután 15–18 óráig

December 1. 15–18 óra kézműves gyermekdélután a rákoskeresztúri gyülekezeti teremben

BIBLIAI ESTÉK Rákoshegy, templom

December 5. 17 óra Igét hirdet : Gáncs Tamás kelenföldi lelkész

December 12. 17 óra Igét hirdet : Zólyomi Mátyás csepeli lelkész

December 15. Rákoscscaba, templom

9 óra – Ünnepi istentisztelet, a gyülekezeti terem szentelése.

Igét hirdet: Gáncs Péter püspök

16 óra – Műsoros délután

December 18. 17 óra Rákoskeresztúr, templom

a Kőrösi Csoma Sándor Általános Iskola karácsonyi koncertje

ÜNNEPI ISTENTISZTELETI REND

December 24. 17 óra: Rákoskeresztúr; 17 óra: Rákoshegy; 20.30: Rákoscsaba

25. 9 óra: Rákoshegy; 9 óra: Rákoscsaba; 10.30: Rákoskeresztúr;

11 óra: Rákosliget – úrvacsorai istentiszteletek

26. időpontok: lásd 25-én – úrvacsorai istentiszteletek

29. 16 óra: ifjúsági karácsony

30. 18 óra: gyászistentisztelet Rákoskeresztúr, templom

31. 17 óra: áhítat (az óév eseményei képekben) Rákoskeresztúr, gyülekezeti terem

2014. január 1. 9 óra: Rákoshegy; 9 óra: Rákoscsaba; 10.30: Rákoskeresztúr;

11 óra: Rákosliget – úrvacsorai istentiszteletek

SZOLGÁLATAINK

2013. május 1. – október 31.

KERESZTELÉS

Erdélyi Mira, Hargitai Zsuzsanna Rajna, Horváth Botond, Rácz Benedek Hunor, Simor Emili, Murai Dorottya, Filipiszki Dominik Zoltán, Mercsák András, Dócs Ádám, Csákó Amanda Erika, Walker Márk Leon, Ritz Nóra, Derczbach Kamilla, Krisák Erik László, Kiss Antónia Zita Erzsébet, Helyes Hanna, Bajzát Norbert

ESKETÉS

Vida Norbert – Rápolthy Ingrid; Rózsahegyi Márton – Derzbach Nikolett; dr. Gyöngyösi Balázs – dr. Ványi Gabriella; Mudri-Molnár Simon – Kis Alexandra; Nagy Roland – Fazekas Brigitta

TEMETÉS

Horváth István (82), Géhner András László (58), Lesti József (85), dr. Everling János Zoltán (44), Szvoboda Józsefné sz. Sárosi Borbála (72), Ruppl Pálné sz. Kökény Mária (83), Filipiszky Mártonné sz. Bartók Rozália (93), Nagyváthi Miklós Antal (91), Csörögi Pál (75), Füzesi János (84), Baran Pál (83), Erdei Zoltán (75), Vadas Gáborné sz. Hegyi Aranka

Ágnes (88), Gillich Zoltán (42), Kovács Istvánné sz. Szombati Ilona (60), Zöld István (87), Balogh Gyuláné sz. Bartos Anna Katalin (67), Mirák Józsefné sz. Horváth Katalin (67), Szenyán István (81), Zsákai Andrásné sz. Lukács Ibolya (76), Szalai Lászlóné sz. Turcsán Zsuzsanna (78), Ozog Jánosné sz. Oszlai Katalin (77), Zentai János (68)

ERŐS VÁR A MI ISTENÜNK!

Gyülekezeti terjesztésben és használatra

Rákoskeresztúri Evangélikus Egyházközség

1173 Budapest, Bakancsos utca 2.

Nagyné Szeker Éva tel. (+36 20) 824-8021, E-mail: eva.szeker@lutheran.hu

Felelős kiadó: Nagyné Szeker Éva

Szerkeszti: a gyülekezet média-csoportja

Grafikai terv és tördelés: Balás Gyula és Erdészné Kárpáti Judit

Nyomdai kivitelezés: Áldási és Németh nyomda

Honlap: <http://rakoskeresztur.lutheran.hu>